

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Tomana a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Pavla Farkaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 9. novembra 2011 v Bratislave, v trestnej veci proti obžalovanému **O. M. a spol.**, pre trestný čin skrátenia dane spolupáchatel'stvom podľa § 9 ods. 2 k § 148 ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, o odvolaní obžalovaných O. M., G. B., Ing. P. K. a Ing. L. K. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 3. decembra 2009, sp. zn. 1 T 31/01, rozhodol

t a k t o :

I. Podľa § 258 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 napadnutý rozsudok **sa zrušuje** vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu vo vzťahu k obžalovaným Ing. P. K., G. B. a Ing. L. K..

S prihliadnutím na § 259 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 obžalovaní Ing. P. K., G. B. a Ing. L. K. sa

o d s u d z u j ú

podľa § 148 ods. 5 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1, § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 každý jeden obžalovaný na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 sa výkon uloženého trestu u všetkých troch obžalovaných podmiennečne odkladá na skúšobnú dobu v trvaní 4 (štyri) roky.

II. Podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 odvolanie obžalovaného Ing. O. M. **sa zamieta.**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Nitre boli obžalovaní Ing. P. K., G. B. a Ing. L. K. uznaní za vinných z trestného činu porušovania predpisov o obehu tovaru v styku s cudzinou spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 124 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a trestného činu skrátene dane spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 148 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a obžalovaný O. M. zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, na tom skutkovom základe, ako je to uvedené v jeho výrokovej časti.

Krajský súd za to podľa § 148 ods. 5 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 a § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 uložil obžalovaným Ing. P. K. a G. B. trest odňatia slobody na štyri a pol roka a Ing. L. K. na tri a pol roka, pričom všetkých troch obžalovaných zaradil pre výkon trestu podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 do I. nápravno-výchovnej skupiny.

Obžalovanému O. M. uložil súd podľa § 158 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 trest odňatia slobody na dva roky s podmiennečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní dvoch rokov (podľa § 58 ods. 1, § 59 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006).

V zákonnej lehote určenej v ustanovení § 248 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 podali proti tomuto rozsudku odvolanie obžalovaní O. M., Ing. P. K., G. B. ako aj Ing. L. K., a to prostredníctvom svojho obhajcu.

Obžalovaný O. M. v dôvodoch svojho odvolania uviedol, že nesúhlasí s napadnutým rozhodnutím, pretože sa necíti byť vinným zo spáchania skutku. Uviedol v podstate argumentáciu, ktorú prezentoval vo svojich obhajobných tvrdeniach počas celého trestného konania, najmä, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by mal vedomosť o tom, že sa tovar v colnom sklade nachádzal, resp. o tom, že tovar by bol v rokoch 1996 - 1999 vyskladňovaný. Nie je pravdivé ani tvrdenie uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku, že dal podriadeným colníkom príkaz, aby spracovali jednotné colné deklarácie (JCD). Pravdou je, že colníkov požiadal o spracovanie JCD, pričom každý z colníkov je oprávnený pracovať samostatne. Colníci vedia, že prepustiť tovar do voľného obehu „v počítači“ môžu až po úhrade colného dlhu. On ako vedúci pobočky colného úradu nedal pokyn, aby takto prepustili tovar.

V ďalšej časti odôvodnenia odvolania obžalovaný poukázal na výpoveď svedka M. H., ktorý potvrdil, že fyzická kontrola pri prepúšťaní tovaru do režimu voľného obehu sa nevykonávala, táto sa uskutočňuje najmä pri prepúšťaní tovaru do režimu colného skladu.

Obžalovaný prezentoval názor, že z vykonaného dokazovania je nepochybné, že ako vedúci colného úradu zabezpečil, aby daň bola vyrubená a dokonca vymeraný colný dlh bol vyšší, ako dlh vymeraný následnou kontrolou po zistení porušenia predpisov v režime colný sklad. V rámci konania, podľa jeho názoru nebolo preukázané jeho úmyselné zavinenie a ani skutočnosť že by sa žalovaný skutok stal.

S poukazom na uvedené okolnosti obžalovaný O. M. navrhol, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že ho v plnom rozsahu spod obžaloby oslobodí.

Obžalovaní G. B. a Ing. L. K. odôvodnili svoje odvolanie prostredníctvom obhajcu spoločne. V jeho odôvodnení poukázali na závery znalca Ing. M. R. Š. PhD. Pri jednotlivých vyskladneniach bavlny bol tovar fakturovaný aj s pripočítaním obchodnej marže spoločnosti L. a.s. a S.S. spol. s r.o. čo malo v praxi za následok, že daň z pridanej hodnoty bola

na výstupe zaplatená vo vyššom rozsahu ako mala byť platená na vstupe. Keďže, ale zo strany spoločnosti L. a.s. a S. spol. s r. o. nedošlo k zaplateniu DPH na vstupe, v zmysle v tom čase účinného zákona nebolo možné požiadať o vrátenie nadmerného odpočtu, čo v praxi znamená, že uvedená daň vypočítaná aj z obchodnej marže zostala štátu. Colný úrad svojim postupom vytvoril situáciu, že spoločnosti nedokázali colný dlh splatiť naraz.

Odvolatelia ďalej dôvodili, že spoločnosťou L. a.s. bolo zaplatené 10 000 000 Sk použitím bankovej garancie, slúžiacej na zabezpečenie colného dlhu, pričom DPH bola vymeraná vo výške 18 578 320 Sk. Podmienkou vrátenia nadmerného odpočtu DPH bolo zaplatenie dane v celom rozsahu. Takýto prístup štátu, podľa názoru odvolateľov, odporuje princípu DPH, ako aj princípu rovnosti pred zákonom, pretože škodlivý následok pre štát nenastal.

Obžalovaní G. B. a Ing. L. K. dôvodili, že z uvedeného je zrejmé, že svojim konaním nenaplnili znaky skutkovej podstaty krátenia dane, realizáciou príslušných JCD, aj keď s časovým sklzom, ale splnili zákonné predpoklady na to, aby bol colný dlh vymeraný v správnej výške.

Vo vzťahu k uznaniu ich viny zo spáchania trestného činu porušovania predpisov o obehu tovaru v styku s cudzinou spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 124 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. namietali, že vyššie uvedené spoločnosti porušili podmienky režimu uskladnenia v colnom sklade a za tento colný delikt im bola uložená sankcia. Ku skráteniu cla nedošlo, lebo ich konanie nesmerovalo k tomu, aby bolo vymerané menšie clo alebo, aby nebolo vymerané žiadne clo.

Nebol teda preukázaný ani len nepriamy úmysel potrebný na naplnenie skutkových podstát žalovaných trestných činov, pretože bez zásahu colného orgánu dali spracovať colné prehlásenia (JCD) a ich dodaním si splnili svoju povinnosť, aby bol colný dlh (DPH) vymeraný.

Obžalovaný Ing. L. K. bol síce jedným zo štatutárnych orgánov spoločností L. a.s. a S. spol. s r.o., ale na obchode s bavlnou a prevádzkovaním verejného colného skladu sa nezúčastňoval, pretože mal na starosti inú agendu a nemal vplyv na podávanie daňových priznaní a nevybavoval ani záležitosti súvisiace s colnicou.

S poukazom na vyššie uvedené obhajobné argumenty obžalovaní G. B. a Ing. L. K. navrhli, aby boli spod obžaloby v celom rozsahu oslobodení.

Obžalovaný Ing. P. K. v odôvodnení svojho odvolania taktiež podaného prostredníctvom obhajcu vyjadril názor, že Krajský súd v Nitre pri rozhodovaní nepostupoval dôsledne v intenciách § 2 ods. 5 a § 2 ods. 6 Tr. por., keď ho uznal vinným zo spáchania žalovaných trestných činov, nakoľko skutkový stav nebol zistený objektívne. Súd nebral do úvahy dôkazy svedčiace v jeho prospech, ale naopak dôkazy hodnotil jednostranne v jeho neprospech, následne ho uznal vinným a uložil mu neprimerane vysoký trest.

V úvodnej časti svojho odvolania obžalovaný zrekapituloval obsah svojich výpovedí učených k danej veci v prípravnom konaní a pred súdom. V nadväznosti na to poukázal na niektoré časti výpovede svedkov Ing. F. P. – bývalého pracovníka Colného úradu v Š., bývalého riaditeľa Colného úradu v Š. M. H., JUDr. V. L. ml., znalca Ing. M. R. Š. z organizácie A. spol. s r. o.

Dôvodil, že v žiadnom prípade nemal v úmysle skrátit' daň. Samotným vyskladnením bavlny nesledoval aby sa vyhol svojej povinnosti uhradiť DPH, ktoré v konečnom dôsledku zaplatené bolo na výstupe. Z dokazovania vyplýva, že bola naplnená skutková podstata colného deliktu podľa príslušných ustanovení Colného zákona a za tento bola uložená pokuta. Keďže v jeho konaní absentuje subjektívna ako aj objektívna stránka vo vzťahu k trestnému činu skrátenia dane podľa § 148 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., z jeho strany nedošlo k naplneniu znakov uvedeného trestného činu.

V závere odôvodnenia odvolania obžalovaný Ing. P. K. poukázal na to, že doterajšie trestné konanie je neprimerane dlhé (od roku 2001), pričom prvostupňový súd neskúmal či nebolo porušené právo obžalovaného na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec tomuto súdu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Zástupca generálneho prokurátora Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu sa v celom rozsahu stotožnil s rozsudkom krajského súdu, ktorý považuje

za správny a zákonný. Navrhol preto, aby najvyšší súd odvolanie všetkých obžalovaných ako nedôvodné zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe podaného odvolania podľa § 254 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo. Zistil, že krajský súd pokiaľ ide o výrok o vine obžalovaných rozhodol správne a v súlade so zákonom.

V rámci zisťovania a ustálenia skutkového stavu, krajský súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné a dostupné dôkazy, tieto následne jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil a dospel tak ku správnym a úplným skutkovým záverom, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania ako aj právneho názoru vyjadreného v ostatnom uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10. septembra 2008, sp. zn. 1 To 4/2007. V odôvodnení napadnutého rozsudku potom krajský súd vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaných a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky si preto v celom rozsahu osvojil skutkové závery prvostupňového súdu vo vzťahu ku všetkým štyrom obžalovaným, pričom nepovažoval v tomto smere za opodstatnené a dôvodné ich odvolacie námietky, v rámci ktorých sa dožadovali oslobodenia spod obžaloby. Aj podľa názoru odvolacieho súdu predmetný skutok sa stal tak, ako to správne zistil a ustálil na základe vykonaného dokazovania prvostupňový súd. Odvolacie námietky obžalovaných prezentované v tom zmysle, že sa necítia byť vinnými zo spáchania trestných činov pre ktoré boli uznaní za vinných, najvyšší súd nepovažoval za dôvodné, pretože takáto ich obhajoba bola vykonaným dokazovaním jednoznačne vyvrátená.

Krajský súd po vykonaní a náležitom vyhodnotení vykonaných dôkazov správne ustálil, že obžalovaní Ing. P. K., G. B. a Ing. L. K. konali v priamom rozpore s ustanoveniami colného zákona a následne po tom, čo tovar vyskladnili a odpredali, dali pokyn na vypracovanie jednotných colných deklarácií (JCD) a ich predloženie colnej pobočke.

Následne po dohode s obžalovaným O. M. vtedajším vedúcim colnej pobočky boli colné deklarácie spracované, pričom ani odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že menovaní mali vedomosť o tom, že tovar sa v tom čase u vo verejnom colnom sklade už nenachádzal.

Odvolací súd v tomto smere poukazuje na právne stanovisko prezentované vo svojom predchádzajúcom vyššie citovanom rozhodnutí v predmetnej trestnej veci zo dňa 10. septembra 2008, sp. zn. 1 To 4/2007.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky krajský súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaných, keď obžalovaného O. M. uznal za vinného zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 10/1999 Z.z. a obžalovaných Ing. P. K., G. B. a Ing. L. K. zo spáchania trestného činu porušovania predpisov o obehu tovaru v styku s cudzinou spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 124 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a trestného činu skrátenia dane spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 148 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a v tomto smere poukazuje v plnom rozsahu na dôvody napadnutého rozsudku.

Na druhej strane krajský súd sa náležite nevysporiadal s otázkou trestov uložených obžalovaným Ing. P. K., G. B. a L. K.. Pre trestný čin skrátenia dane podľa § 148 ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 je stanovená trestná sadzba trestu odňatia slobody vo výmere od 5 do 12 rokov. Odvolací súd považuje uložený trest odňatia slobody menovaným obžalovaným za neprimerane prísny, a to najmä vzhľadom na neprimeranú dĺžku trestného konania v dôsledku jeho prietáhov zo strany orgánov činných v trestnom konaní. V tomto smere dospel odvolací súd k rozdielnemu záveru v porovnaní so záverom krajského súdu. Najvyšší súd Slovenskej republiky v tomto smere zdôrazňuje, že už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí v danej trestnej veci upozornil prvostupňový súd na neprimeranú dĺžku celého trestného konania so súčasným odporúčaním, aby na túto okolnosť pri novom rozhodovaní prihliadol a kompenzoval ju vo výmere novo uložených trestov. I keď krajský súd síce v novom napadnutom rozsudku u menovaných obžalovaných pri ukladaní trestov použil zmierňovacie ustanovenie § 40 ods. 1, ods. 4 písm. c/ Tr. zák., ale podľa názoru najvyššieho súdu v nedostatočnej miere premietol do výmery uložených trestov skutočnosť, že od spáchania posudzovanej trestnej činnosti uplynulo takmer 15 rokov, pričom tieto prietahy v konaní nemožno pričítať za vinu obžalovaným. Krajský súd túto

okolnosť vyjadril tým, že uložil nové nepodmienečné tresty odňatia slobody iba vo výmere o pol roka (resp. u obžalovaného Ing. K. o jeden a pol roka) nižšej ako je stanovená dolná hranica príslušnej trestnej sadzby.

V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že obžalovaní spáchali trestnú činnosť od roku 1996 do 1997 a trestné stíhanie bolo pre tento skutok začaté dňa 12. júna 2000. Obžaloba bola podaná Krajskému súdu v Nitre dňa 13. septembra 2001, ktorý určil termín hlavného pojednávania na 25. až 28. marca 2002. Odsudzujúci rozsudok bol potom vyhlásený dňa 7. novembra 2006. Z obsahu trestného spisu vyplýva, že hlavné pojednávanie muselo byť viackrát odročované najmä z dôvodu neprítomnosti predvolaných svedkov a znalcov, z dôvodu práceneschopnosti predsedu senátu resp. člena senátu, v priebehu súdneho konania došlo dvakrát k zmene v zložení senátu, v dôsledku čoho muselo byť hlavné pojednávanie vykonané od začiatku. V nadväznosti na to bola vec predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o odvolaní obžalovaných. Odvolací súd uznesením zo dňa 10. septembra 2008 rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil tomuto, aby ju znovu prejednal a rozhodol. Krajský súd opätovne rozhodol rozsudkom zo dňa 3. decembra 2009. Vec bola opätovne predložená najvyššiemu súdu na rozhodnutie o odvolaní obžalovaných.

Z vyššie uvedeného rozboru priebehu konania vyplýva, že od spáchania trestného činu po vynesenie ostatného (napadnutého) rozsudku krajského súdu uplynulo viac ako trinásť rokov a od začatia trestného stíhania obžalovaných viac ako deväť rokov.

Primeranosť dĺžky konania nemožno vyjadriť numericky v zmysle určenia lehoty jeho trvania, ale je nutné túto skúmať a preverovať pri každom prípade jednotlivo vo svetle konkrétnych okolností veci. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že kritériami podľa ktorých možno posudzovať primeranosť dĺžky trestného konania sú charakter prejednávanej veci, najmä jej zložitnosť, závažnosť, rozsiahlosť či obťažnosť dokazovania, spôsob správania účastníkov v priebehu konania, prípadné zvláštne okolnosti, ktoré môžu spôsobiť prieťahy v konaní. Pri uvážení vyššie uvedených kritérií má najvyšší súd za to, že vec obžalovaných O. M. a spol. v primeranej lehote prejednaná nebola.

V danej súvislosti je treba uviesť, že trestnú činnosť obžalovaných nie je možné označiť za obzvlášť rozsiahlu. Trestne stíhaní sú pre jeden skutok, jedná sa o čin spáchaný štyrmi osobami. Zložitnosť tohto prípadu teda neprekračuje rámec obdobných trestných vecí.

Taktiež proces dokazovania v posudzovanej veci nevykazuje rysy výnimočnosti spôsobujúcu potrebu konať trestné stíhanie po dobu dlhšiu než je obvyklé. Pri posudzovaní zložitosti dokazovania vo veci obžalovaných O. M., Ing. P. K., G. B. a Ing. L. K. je významné mať na zreteli aj skutočnosť, že títo sa jednotlivých úkonov trestného konania riadne zúčastňovali.

Pokiaľ sa týka správania obžalovaných v priebehu konania treba teda uviesť, že oni sami neprispeli k predĺženiu konania, avšak príčinami týchto predĺžení v každom jednotlivom prípade bola jednak neúčast' predvolaných svedkov, prípadne znalcov na hlavných pojednávaniach konaných pred krajským súdom, práceneschopnosti členov senátu, obhajcu, doplnenie dokazovania pribratím znaleckého ústavu do konania a v neposlednom rade zmeny v zložení senátu, ktoré nastali v priebehu súdneho konania. Hlavné pojednávania potom nebolo možné konať v termínoch na ktoré boli nariadené a museli byť odročené na neskôr, resp. hlavné pojednávanie bolo potrebné vykonať odznovu. Najvyšší súd taktiež analyzoval dĺžku konania z hľadiska opakovane vykonávaného odvolacieho konania, ktoré taktiež spôsobilo nezanedbateľné predĺženie tohto trestného konania. Je teda možné zhrnúť, že nedostatky v činnosti súdu zapríčinili predĺženie trestného konania v neúmernom rozsahu a rozhodujúcim spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku trestného konania.

Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že zo strany orgánov činných v trestnom konaní nepochybne došlo k neprimeraným priet'ahom v konaní čím bolo porušené právo obžalovaných na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Z tohto pohľadu Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval za potrebné kompenzovať porušenie práva na primeranú dĺžku konania zmiernením trestu obžalovaných Ing. P. K., G. B. a Ing. L. K.. Ako je to zrejmé z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajský súd, ktorý rozhodoval o treste ukladanom týmto obžalovaným, pri svojich úvahách o spôsobe a rozsahu ich potrestania dĺžku trestného stíhania neopomenul, keď v časti pojednávajúcej o rozhodovaní o trestoch obžalovaných uviedol dĺžku trvania trestného stíhania, ako faktor spôsobilý ovplyvniť ukladaný trest, či jeho výšku.

Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd však túto skutočnosť pri ukladaní trestu menovaným trom obžalovaným dostatočne nezohľadnil a aj trest odňatia slobody uložený krajským súdom obžalovaným Ing. P. K. a G. B. vo výmere štyri roky a šesť mesiacov a obžalovanému Ing. L. K. na tri roky a šesť mesiacov nepodmienečne, považuje za neprimerane prísny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pred svojim rozhodnutím doplnil dokazovanie oboznámením aktuálnych odpisov registra trestov obžalovaných, podľa ktorých je zrejmé, že žiadne ďalšie odsúdenie evidované ani jeden z nich nemá.

Podľa § 2 ods. 4 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní musia trestné veci prejednávať čo najrýchlejšie a musia dôsledne zachovávať občianske práva zaručené ústavou.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom.

Ak by konanie prebiehalo bez prietáhov, došlo by k jeho skončeniu v primeranej lehote a nie až po takmer trinástich rokoch od spáchania skutku.

Týmito úvahami sa riadil Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, keď dospel k záveru, že tresty vymerané obžalovaným sú zrejme neprimerané, najmä vzhľadom na dĺžku času, ktorý uplynul od spáchania prerokúvanej trestnej činnosti a tiež vzhľadom na dĺžku trestného konania, ktoré nezavinením obžalovaných trvalo viac ako trinásť rokov.

Podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 ak má súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a za to, že by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a že možno účel trestu dosiahnuť i trestom kratšieho trvania, môže znížiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 258 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil v časti výroku o trestoch a spôsobe ich výkonu v časti u obžalovaných Ing. P. K., G. B. a Ing. L. K. a s prihliadnutím na § 259 ods. 3 Tr. por. každému jednému z nich podľa § 148 ods. 5 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1, § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 uložil úhrnný trest odňatia slobody na dva roky s podmiennečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní štyroch rokov (§ 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006) v presvedčení, že takto uložený trest splní svoj účel tak z hľadiska prevýchovnej požiadavky zákona, ako aj z hľadiska naplnenia požiadaviek špeciálnej i generálnej prevencie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal pri ukladaní trestu odňatia slobody obžalovaným na zreteli ustálenú súdnu prax, podľa ktorej pod okolnosťami prípadu treba rozumieť nie len okolnosti činu, ale aj tie ďalšie okolnosti, ktoré nemajú súvislosť len so samotným skutkom a jeho právnym posúdením, ale aj s jeho prerokúvaním podľa ustanovení Trestného poriadku.

V prerokúvanej trestnej veci sa vyskytli také okolnosti spočívajúce v priet'ahoch v konaní, ktoré neboli zavinené obžalovanými, ukladanie trestu odňatia slobody v rámci základnej trestnej sadzby v rozmedzí piatich až dvanástich rokov, ale aj nepodmiennečného trestu odňatia slobody uloženého blízko dolnej hranice trestnej sadzby by bolo pre obžalovaných neprimerane prísne, pričom účel trestu možno dosiahnuť uložením trestu kratšieho trvania s podmiennečným odkladom jeho výkonu na prísnejšiu skúšobnú dobu.

Pri ukladaní trestu odvolací súd vzal do úvahy v súlade s ustanovením § 58 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. taktiež aj osoby obžalovaných, ktorí sa už nedopustili v predchádzajúcom období žiadnej protiprávnej činnosti.

Výkon uložených trestov odňatia slobody im najvyšší súd podmiennečne odložil na skúšobnú dobu (§ 59 ods. 1 Tr. zák.) v trvaní štyroch rokov, pretože túto dobu považoval vzhľadom na osoby obžalovaných a okolnosti prípadu za primeranú.

Zo všetkých týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol na základe odvolaní obžalovaných Ing. P. K., G. B. a Ing. L. K. tak, ako je uvedené v bode I. výroku tohto rozsudku.

Pokiaľ ide o podmienený trest odňatia slobody uložený krajským súdom obžalovanému O. M. tento aj najvyšší súd považuje za správny a v súlade so zákonom. Preto odvolanie tohto obžalovaného podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 ako nedôvodné zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 9. novembra 2011

JUDr. Pavol T o m a n , v. r.
predseda senátu

Vyhotovil: JUDr. Pavol Farkaš

Za správnosť vyhotovenia: Katarína Cíсарová